

Pauljucsák Péter

Nedv

Azért hívtalak, hogy a hangok tanúja légy,
keményen és szárazan szólnak bennem a dobok.
Hiszek benned, holott az esőt hozod,
a rothadás fanyar molyszagát.
Szemerkélsz, szitálsz, zuhogsz,
csak a percepció átázott tárgyai váltakoznak
végtelen permutációban.

A víz beissza magát mindenbe,
vár, táplálkozik abból, amit tönkretett.
Van ideje, mint a baktériumnak.
Aztán tengerré dagad a szövetek közt,
és a sűrű közegben elnémulnak a hangszerek.
Béke ülepszik,
egy provincia, ami befogadta hamis istenét.

Visszhang

A tudatom egy posztszovjet katonai létesítmény
falai közt reverberál.
A tudatomban te reverberálsz.
Benned egy kegyetlen posztszovjet katonai létesítmény
kísérleti szobája reverberált, amíg a kormány be nem zárta.
Fél kilenc, és már a temetőben álldogálok, mintha lenne itt dolgom.
Mintha lenne itt bárkinek is dolga.
Csak a táj fogyasztja el lassan a maradékot,
a kert mocskos fogai, a fák között a fény csontja ropog.
Nekem aztán hiába ismételted, hogy meghaltál.
A jelen-nem-léteddel.
Hiszen belőled indult, a bőr viszketéséből, az inakéból,
végül már a húst kapartad vissza a mítoszokig,

ahol dicstelen agóniában véreztek ki a félistenek.
Sosem árultad el, kik voltak ők,
vagy azok, akik utánuk költöztek beléd.
Csak annyit tudok, hogy magányosan félrevonulva
valahol azon a vidéken éltem én is,
hogy az égből évtizedek óta nyál csepergett
és sugárhálóban puffedt a Nap potroha.
Legyek repkedtek a torkomban, de nem lehetett tudni,
melyik zümmögő szavamra les a táj, ezért visszanyeltem mindet.
Nem tudom, mit kellett volna mondanunk egymásnak,
de a tudatom azóta egy sötét gyomorban szálldosva reverberál,
a tudatomban te reverberálsz,
benned pedig még mindig az a savas nedv, ami emészt engem.

Paraszomnia

Ne ébressz fel, az ágyam alá döglött
szörnyekről álmodom, a szivacsos sötét szomjáról
egy kidugott boka körül, rohanásról,
leheletvékonyra szeletelt tájról egy vadász hunyorító szemében,
lőtt sebekről, pálinkáról, egy kunyhónyi
nagyfőjű magányról, kályháról, meleg épületekről,
építőmunkásokról, egy vödörnyi legőről
egy leukémiás gyerek kezében, depresszióról,
Zaldiarról, mindfulnessről, májfolttesztről,
arról, ahogy emberek masíroznak egy szét nem nyílt tengerbe,
tömött sorokról, tömegek tömegéről, tömörülésről,
szeretkezésről egy megakadt lift padlóján,
zuhanásról, ájulásról, a feketeség
olajáról, ami végigbalzsamoz egy földszinti linóleumot,
neonfényről, neonreklámokról, neonácikról
egy amerikai film parkolójában, parkokról,
parkokról, amik mernek virágokat mutatni,
mutatóujjról, anyám tenyeréről, anyám ökléről,
ökrökről és szamarokról, egy Lada Samaráról,
a Trabantunkról kilencvenvalahányban,
kilencvenvalahányról, nyolcvanvalahányról,
kétezervalahányról, háromezervalahányról,
repülő csészéaljakról egy általunk meg sem közelített

isten torkából kilövellve, pusztulásról,
pizsmogásról, egy általunk meg sem közelített isten
céltalanságáról, célkeresztről, remegő ujjak pánikjáról,
pánikgombról, egy mozdulatlan testről a liftaknában,
gyomorliftezésről, ami valószínűleg nem álom,
álomról az álomban, álomszép tengerpartról egy álmogazdag
környéken, átalánydíjról, rezsicsekkekről, gázfűtésről,
radiátorokról, az évek fémlapjairól, amikben néha melegvíz fut,
egy kádnyi melegvízről, borotvapengékről,
nagyapám borotválkozás utáni szeszének szagáról,
asztalosműhelyről, faforgács illatról, naposcsibékről,
disznóvágásról, csirkevágásról, egy esővizet gyűjtő
hordóba fojtott vinnyogó kismacskákról,
gyufagyújtogatásról a kamrában, szívkamráról,
szívelégtelenségről, szívkoszorúér-embóliáról,
embriókról egy baljós tartályban, briósokról, tartóstejről,
tartószlopokról, amik nem bírják kitámasztani a mellkast,
mellplasztikáról, plasztikzsákokról, plazmatévékről, amik már
nem hiszem, hogy vannak manapság,
manapságról, tegnapságról, holnapságról,
csak úgy a ságról általában,
ne ébressz fel, mert mérhetetlen folyamba lépsz.

